

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Obec Moravany**, se sídlem Moravany, Vnitřní 49/18, zastoupená JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2017, č. j. 29 A 175/2015 – 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015, č. j. 51206/2015/2015-15111, (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (dále jen „krajský úřad“) ze dne 18. 6. 2015, č. j. JMK 77243/2015.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím krajský úřad uznal žalobkyni vinnou ze spáchání těchto správních deliktů: (a) podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), tím, že neudělením písemného souhlasu neumožnila napojení provozně související kanalizace zajišťující odkanalizování obytného souboru 7 RD „K Pegasu“, k. ú. Moravany u Brna, na stávající kanalizaci pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobkyně, čímž došlo k porušení § 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích, v období od 19. 2. 2014 do 31. 5. 2015; (b) podle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích tím, že neudělením

písemného souhlasu neumožnila připojení vodovodních přípojek téhož obytného souboru na stávající vodovod pro veřejnou potřebu ve vlastnictví žalobkyně, čímž došlo k porušení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, v témže období. Za uvedené delikty krajský úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Mezi stranami je nesporné a ze správního spisu se podává následující: žalobkyně je vlastníkem vodovodu a kanalizace pro veřejnou potřebu. Společnost UNIVERZ building s. r. o. (dále jen „stavebník“) písemně požádala (a) dne 4. 9. 2013 žalobkyni o souhlas s připojením vodovodních přípojek pro obytný soubor sedmi rodinných domů „K Pegasu“ v Moravanech u Brna a (b) dne 19. 2. 2014 o souhlas s napojením kanalizace pro veřejnou potřebu pro tentýž obytný soubor. Žalobkyně žádost odmítla dopisem ze dne 18. 3. 2014 s tím, že nevidí důvod, aby rozhodovala o žádosti o napojení vodovodu či kanalizace, které „zatím ani nebyly stavebně povoleny a neexistují“.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Pro účely řízení o kasační stížnosti je významná ta část žalobní argumentace, v níž žalobkyně namítá nesprávné posouzení věci ze strany správních orgánů. Žalobkyně poukazovala zejména na zákonnou formulaci o povinnosti vlastníka *umožnit napojení* (§ 8 odst. 4 zákona o vodovodech a kanalizacích). Zdůraznila, že zákon naopak nepřikazuje vlastníkovvi vydávat souhlas s napojením či připojením. Mezi neudělením písemného souhlasu a neumožněním napojení provozně související kanalizace ani připojením vodovodních přípojek není žádné příčinné souvislosti.

[5] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Přisvědčil žalobkyni obecně v tom, že příslušné ustanovení zákona výslovně neukládá vlastníkům vodovodů a kanalizací povinnost vydávat písemné souhlasy s napojením vodovodů a kanalizací. Krajský soud však tuto povinnost dovodil z obecné, zákonem formulované, povinnosti umožnit napojení, respektive připojení. Vlastník musí navenek projevit vůli, že toto napojení či připojení umožní. Zákon sice pro tento projev vůle nestanoví žádnou formu, podle krajského soudu však lze oprávněně požadovat, aby vůle vlastníka byla jednoznačně vyjádřena. Formy stanoviska vlastníka mohou být různé, z logiky věci je však zřejmé, že povinnost umožnit napojení nebo připojení znamená povinnost vydat kladné stanovisko (pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti). Ke splnění povinnosti nepostačí nečinnost vlastníka s tvrzením, že napojení či připojení strpí.

[6] Krajský soud také reagoval na argument žalobkyně, že nelze „neumožnit“ napojení/připojení vodovodu a kanalizace, pokud žádná kanalizace ani vodovodní přípojka neexistovaly. Poukázal na úpravu stavebního práva, zejména na povinnost žadatele o vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu připojit stanoviska vlastníků infrastruktury k možnosti a způsobu napojení [§ 86 odst. 2 písm. c) a § 96 odst. 3 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – dále jen „stavební zákon“]. Dovodil, že tato stanoviska jsou současně sdělením podle § 161 odst. 1 stavebního zákona, byť tak zákon výslovně nestanoví. Posledně uvedené ustanovení pak určuje třicetidenní lhůtu. Neposkytne-li vlastník infrastruktury své stanovisko včas, znemožní tak samo napojení, respektive připojení na infrastrukturu, neboť bez územního rozhodnutí/souhlasu ji nelze vybudovat. K porušení § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a

pokračování

kanalizacích tak může dojít i ve fázi před zahájením územního řízení, respektive před vybudováním nového vodovodu a kanalizace, případně jejich přípojek.

[7] V projednávané věci je tedy stěžejní spornou právní otázkou, zda žalobkyně tím, že neposkytla stavebníkovi kladná stanoviska k napojení infrastruktury, naplnila skutkovou podstatu správních deliktů podle § 33 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích.

[8] Rozsudek krajského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka předně polemizuje s krajským soudem v názoru, že by právní úprava skutkové podstaty správních deliktů, které jsou jí vytýkány, měla dopadat i na neudělení písemného souhlasu s napojením/připojením. Takové chování není správním deliktem. Na správní trestání dopadají principy trestního řízení a nelze proto připustit jakoukoli formu extenzivního výkladu. Stěžovatelka tedy nemá povinnost vyjádřit písemný souhlas s připojením/napojením neexistujících a nepovolených vodovodů/vodovodních přípojek a kanalizace v době určené práním třetí osoby.

[10] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žádost stavebníka je třeba kvalifikovat jako žádost o stanovisko podle § 161 stavebního zákona, a proto se k ní váže třicetidenní lhůta. Poukazuje na obsah žádosti stavebníka, která se týká napojení/připojení, a naopak se v ní nežadá poskytnutí informací o poloze, podmínkách napojení, ochraně technické infrastruktury a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby ve smyslu uvedeného ustanovení stavebního zákona. Kdyby stěžovatelka věděla, že žádost stavebníka směřuje k těmto informacím, jistě by mu je poskytla.

[11] Poskytnutí takových informací není totožné s písemným souhlasem s napojením/připojením. Navíc tento názor zaujal žalovaný až po právní moci svého rozhodnutí v průběhu řízení o žalobě a dodatečně ho tak odůvodnil. Pokud by se vskutku jednalo o žádost o informace podle § 161 odst. 1 stavebního zákona, na porušení takové povinnosti by nedopadala ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích, ale šlo by o delikt podle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017 – pozn. soudu).

[12] Podle stěžovatelky krajský soud také nesprávně vyložil § 86 odst. 2 písm. c) a § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, pokud uzavřel, že stanovisko vlastníků infrastruktury z podstaty věci musí být „souhlasným stanoviskem“. Nejen krajský soud, ale také ani žalovaný se však vůbec nezabývali tím, zda byly splněny věcné podmínky pro vydání souhlasného stanoviska stěžovatelky v územním řízení ke konkrétnímu způsobu napojení/připojení konkrétní kanalizace/vodovodních přípojek na konkrétní kanalizaci/vodovod pro veřejnou potřebu. Uložením sankce a zamítnutím správní žaloby tak správní úřady a krajský soud nutí stěžovatelku k vydání souhlasného stanoviska bez ohledu na to, zda jsou splněny věcné podmínky pro jeho vydání. Věcné podmínky pro vydání souhlasného stanoviska stěžovatelky s konkrétním napojením/připojením nejsou

dosud známy, správní orgány a krajský soud je nezkoumaly a stavebník o jejich specifikaci stěžovatelku vůbec nepožádal žádostí podle § 161 odst. 1 stavebního zákona.

[13] Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že je jeho odůvodnění vnitřně rozporné. Na jedné straně krajský soud uvádí, že pro poskytnutí souhlasu s napojením/připojením k infrastruktuře se užije třicetidenní lhůta podle § 161 odst. 1 stavebního zákona, na druhé straně však uzavřel, že nesplnění povinností uložených v § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích nastává později a v jiné kvalitě, totiž až ve chvíli, kdy prostá nečinnost, spočívající v nesdělení informace v zákonné lhůtě, přeroste v nečinnost kvalifikovanou, například s důsledkem zmaření investičního záměru žadatele. V daném případě však podle stěžovatelky to, že nečinnost přerostla v nečinnost kvalifikovanou, ani doba, kdy k tomu mělo dojít, nevyplývá ze správního spisu, ani z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka krajskému soudu také vytýká, že se vůbec nevypořádal s jejím žalobním tvrzením, že ze správních rozhodnutí nevyplývá, k čemu se vztahuje časové určení „*v období 19. 2. 2014 – 31. 5. 2015*“ obsažené ve výrocích napadených správních rozhodnutí.

[14] Závěrem stěžovatelka opakovaně poukazuje na nesoulad záměru stavebníka s územním plánem a odmítá odkaz krajského soudu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 4 As 77/2017 – 30, protože – na rozdíl od zmíněného rozsudku – v projednávané věci správní úřady (a ani krajský soud) neposuzovaly konkrétní záměr, jehož se týká porušení § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[15] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém názoru, vyjádřeném v jeho rozhodnutí a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem. K argumentaci stěžovatelky v kasační stížnosti konkrétně uvedl, že se nejedná o „*extenzivní výklad*“ příslušných skutkových podstat správních deliktů. Pokud zákon o vodovodech a kanalizacích hovoří o „*neumožnění*“ připojení/napojení, je zjevné, že k naplnění této skutkové podstaty může dojít právě nečinností vlastníka vodovodu či kanalizace v situaci, kdy je nezbytná jeho součinnost. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Vlastník vodovodu a kanalizace musí plnit své povinnosti v každé etapě rozvoje, výstavby i provozování vodovodu a kanalizace či vodovodních a kanalizačních přípojek. Tím, že stěžovatelka nevydala stavebníkovi souhlasné stanovisko, vytvořila tím právní překážku, neboť její stanovisko bylo nutné přiložit k žádosti o vydání územního rozhodnutí, a nepochybně znemožnila toto napojení/připojení provést.

[16] Žalovaný má shodně s krajským soudem za to, že stavebník žádal o stanovisko podle § 161 odst. 1 stavebního zákona. Není totiž zřejmé, o jaké jiné stanovisko by se podle stěžovatelky mělo jednat. Již ve svém rozhodnutí žalovaný odkazoval na § 86 odst. 2 písm. c) a § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona a není tedy pravdou, že by žalovaný v řízení o správní žalobě jakkoli rozšiřoval odůvodnění svého rozhodnutí.

[17] Argument stěžovatelky, že stavebník svoji žádost o souhlas nekvalifikoval jako žádost podle § 161 odst. 1 stavebního zákona, nemůže obstát již z toho důvodu, že vůči jiným žadatelům stěžovatelka souhlas s napojením běžně vydávala. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na č. l. 15 správního spisu (kde se nachází dva souhlasy stěžovatelky

pokračování

s napojením kanalizace a s vybudováním a připojením vodovodu vydané dvěma jiným subjektům – pozn. soudu).

[18] Závěrem žalovaný zdůraznil, že stěžovatelka podle zákonné úpravy (§ 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích) může odůvodnit záporné stanovisko pouze kapacitními či dalšími technickými důvody. Takové důvody však nepředložila a po celou dobu řízení namítala pouze rozpor s územním plánem obce Moravany, který však není oprávněna posuzovat.

[19] K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že krajský soud svoje posouzení nečinnosti stěžovatelky řádně odůvodnil v napadeném rozsudku. V případě stěžovatelky jde již o druhé sankční řízení a je zřejmé, že její nečinnost byla dlouhodobého charakteru a mohla zmařit investiční záměr stavebníka.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatelka jej hodnotí jako vnitřně rozporný. Tento rozpor spatřuje v tom, že krajský soud dovedl, že své stanovisko měla stěžovatelka vydat ve třicetidenní lhůtě předvídané v § 161 odst. 1 stavebního zákona, avšak později hovořil o přerůstání prosté nečinnosti stěžovatelky v nečinnost kvalifikovanou. Toto přerůstání však – podle jejího mínění – nevyplývá z rozhodnutí žalovaného ani ze správního spisu.

[23] Nejvyšší správní soud nejprve obecně konstatuje, že napadený rozsudek je podrobně odůvodněn a předkládá ucelený a logický soubor argumentů, na které ostatně stěžovatelka obsáhle reaguje ve své kasační stížnosti. Je pravdou, že se krajský soud výslovně nezabýval námitkou, že ze správních rozhodnutí nevyplývá, k čemu se vztahuje časové určení „v období 19. 2. 2014 – 31. 5. 2015“ obsažené ve výrocích napadených správních rozhodnutí. K tomu kasační soud v první řadě podotýká, že tato námitka byla v žalobě formulovaná velmi obecně. Z ustálené judikatury dále plyne, že soud není povinen vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 – 125; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu dostupná na www.nssoud.cz). Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a VYVRACENÍ) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Jak je již výše uvedeno, právě ucelený argumentační systém napadený rozsudek obsahuje. Co se týče konkrétních částí odůvodnění, na něž stěžovatelka dále poukazuje ve své kasační stížnosti,

ani tyto části Nejvyšší správní soud neshledává vnitřně rozpornými či z jiného důvodu nepřezkoumatelnými.

[24] Ve vytýkaných částech napadeného rozsudku krajský soud hodnotil právní kvalifikaci stanoviska, o něž stavebník žádal stěžovatelku. Přitom konstatoval, že jde o postup dle § 161 odst. 1 stavebního zákona a pro jeho vydání je stanovena podle téhož ustanovení třicetidenní lhůta (odstavec 35 napadeného rozsudku). V odstavci 38 napadeného rozsudku pak krajský soud – v reakci na korespondující žalobní námitku stěžovatelky – vysvětlil svůj náhled na odlišnou povahu deliktní odpovědnosti za správní delikt podle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017) ve srovnání s deliktní odpovědností podle zákona o vodovodech a kanalizacích, která byla uplatněna vůči stěžovateli. Právě v této souvislosti krajský soud použil formulaci o tom, že prostá nečinnost stěžovatelky (za kterou by eventuálně mohla být postižena dle stavebního zákona) přerostla v nečinnost kvalifikovanou, za kterou byla postižena dle zákona o vodovodech a kanalizacích.

[25] Nejvyšší správní soud ve výše nastíněné argumentaci žádný rozpor nespatřuje. Stěžovatelka nenamítá, že by snad v uvedené třicetidenní lhůtě podle § 161 odst. 1 stavebního zákona či později požadované souhlasné stanovisko poskytla a ani obecně nepopírá, že byla ve věci žádostí stavebníka skutečně nečinná (tedy že souhlas s napojením/připojením neposkytla). Jejím argumentem je zde pouze to, že stavebník nezhájil územní řízení, v němž by mohl stanovisko stěžovatelky uplatnit. To je však již argumentace týkající se vlastního právního posouzení věci (k tomu viz níže), ve svém jádru se ale nijak nedotýká kvality odůvodnění (tedy přezkoumatelnosti) napadeného rozsudku.

[26] Kromě námítky nepřezkoumatelnosti stěžovatelka předkládá prakticky jen jednu další obsáhlou kasační námitku týkající se právního posouzení věci. Tvrdí, že neudělení písemného souhlasu s napojením/připojením na žádost stavebníka nelze kvalifikovat jako správní delikt podle zákona o vodovodech a kanalizacích. K tomu uvádí další dílčí argumenty, které lze rozčlenit takto: (a) nejprve stěžovatelka předkládá verzi, podle níž aplikovaná právní úprava vůbec nedopadá na (ne)vydávání stanovisek vlastníka infrastruktury a snaha takto zákon vykládat je nepřipustně extenzivním výkladem, (b) dále tvrdí, že žádost o stanovisko byla předčasná či nekvalifikovaná (týkala se „neexistující“ infrastruktury, nesplňovala předpoklady § 161 stavebního zákona a stavebník podal žádost předčasně, protože předtím nezhájil územní či stavební řízení), a proto jí nebylo možné vyhovět.

[27] Co se týče argumentační linie sub (a), stěžovatelka nevysvětluje, na jaká jednání by skutková podstata správních deliktů, za něž byla postižena, vůbec mohla dopadat; trvá však na tom, že nedopadá právě na (ne)vydávání stanovisek vlastníka infrastruktury. Zřejmě tedy příslušnou právní úpravu chápe tak, že by mohla dopadat pouze na situace, kdy vlastník infrastruktury odmítne fyzicky připojit, respektive napojit žadatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu takto zužujícimu výkladu nelze přisvědčit a krajský soud pojem *umožnit* vyložil zcela správně, tedy tak, že tento pojem dopadá mimo jiné i na nečinnost vlastníka infrastruktury při vydávání stanovisek. Stěžovatelka ve svém důsledku zastává názor, že – aby její odpovědnost za předmětné delikty byla dána – musela by skutková podstata v zákoně výslovně postihovat i nečinnost při vydávání stanovisek,

pokračování

respektive musela by výslovně ukládat povinnost vydávat písemné souhlasy s napojením/připojením kanalizací a vodovodů. Takový požadavek by však vedl jen ke zbytečně kazuistickému vyjádření zákona. Přitom ani široký a podrobný výčet nejrozumnějších možných forem *neumožnění napojení* by nikdy nemohl postihnout celou paletu faktických jednání, jimiž mohou vlastníci infrastruktury napojení či připojení na jejich infrastrukturu mařit.

[28] Účel právní úpravy je zde zřejmý, když stanoví, že vlastníci jsou povinni umožnit napojení/připojení na svoji infrastrukturu. V tom je obsaženo i to, že musejí vynaložit veškeré úsilí pro to, aby napojení/připojení fakticky proběhlo a bylo v souladu s právem. Musejí tedy tomuto cíli aktivně napomáhat tím, že budou poskytovat veškerou součinnost žadateli tak, aby bylo dosaženo zákonem předvídaného důsledku, tedy právně konformního i prakticky funkčního napojení/připojení na infrastrukturu. Jediným omezením a jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí takové součinnosti či „neumožnění“ napojení či připojení jsou vskutku omezené technické a kapacitní možnosti (§ 8 odst. 4 a odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích), jak správně upozornil i krajský soud. Existenci takových důvodů však stěžovatelka netvrdí.

[29] Co se týče argumentační linie sub (b) v odstavci [26] výše, krajský soud se již přesvědčivě vyjádřil k tomu, proč bylo kladné stanovisko stěžovatelky potřebné a Nejvyšší správní soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje. Argumentace stěžovatelky na toto téma je sice mnohomluvná, ale – jak je zmíněno výše – v zásadě stojí na stanovisku, že žádost stavebníka o připojení/napojení byla předčasná a (z pohledu aplikace § 161 odst. 1 stavebního zákona) nekvalifikovaná a nejednoznačná. Stěžovatelka ve své odmítavé odpovědi ze dne 18. 3. 2014 na stavebníkovu žádost o stanovisko (souhlas s napojením/připojením na infrastrukturu) své důvody nevylicila příliš podrobně. Omezila se tehdy jen na prosté konstatování, že stavebníková infrastruktura nebyla stavebně povolena a neexistuje. Nejvyšší správní soud samozřejmě nepochybně právo stěžovatelky, aby v následujícím správním, respektive soudním řízení svoji argumentaci doplnila a rozhojnila. Její základní kámen je však stále stejný: žádost stavebníka byla předčasná, neboť – zjednodušeně řečeno – není co napojovat či připojovat, protože napojovaná infrastruktura neexistuje ani právně, ani fakticky.

[30] Krajský soud v Brně postupoval zcela správně, pokud takové argumentaci nepřisvědčil. Jak již plyne z výkladu Nejvyššího správního soudu ohledně účelu § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích (viz odstavec [28] výše), vlastník infrastruktury musí poskytovat efektivní součinnost žadateli v každé fázi realizace jeho projektu, tedy i před zahájením územního či stavebního řízení a nejen například v jeho průběhu či dokonce až po jeho pravomocném skončení (jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti).

[31] Stěžovatelka také polemizuje s tím, že se krajský soud odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 77/2017 – 30. Zdejší soud tento odkaz považuje za správný a má za to, že podobnost projednávaného a judikovaného případu je dána. V odkazovaném rozsudku kasační soud také posuzoval situaci, kdy správní orgán uložil pokutu za týž delikt [„neumožnění napojení“ podle § 33 odst. 2 písm. f) zákona o vodovodech a kanalizacích], byť se pochopitelně jednalo o jiný projekt, jenž se nacházel v jiné, pokročilejší fázi realizace. Krajský soud však správně na tento rozsudek odkázal na

podporu svého závěru, že ke splnění povinnosti stěžovatelky jako vlastníka infrastruktury nepostačí její nečinnost s tím, že se napojení nebude bránit. Byť tento názor v citovaném rozsudku výslovně uveden není, krajský soud správně dovodil, že Nejvyšší správní soud tehdy vycházel ze zjevného předpokladu, že skutkovou podstatu zmíněného deliktu lze naplnit neposkytnutím souhlasného stanoviska, přesněji odvoláním dříve vydaného stanoviska. V judikovaném případě Nejvyšší správní soud sice aproboval zrušující rozsudek Městského soudu v Praze, jenž zrušil rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, avšak jeho právní stanovisko v skutku bylo podobné jako to, které zaujal krajský soud v posuzované věci.

[32] Co se týče dopadu § 161 odst. 1 stavebního zákona, jehož užití stěžovatelka rozporuje, je v tomto ohledu zřejmé, že se jedná o zástupný a dodatečně konstruovaný důvod, proč stěžovatelka stanovisko nevydala. Stěžovatelka má pravdu, že stavebník výslovně nežádal o poskytnutí technických informací o vodárenské infrastruktuře stěžovatelky v rozsahu předvídaném citovaným ustanovením. To však není pro posouzení věci rozhodující, podstatná je opět povinnost vlastníka infrastruktury (zde stěžovatelky) informace poskytnout, respektive poskytovat odpovídající součinnost žadateli. Klíčovým argumentem stěžovatelky v této souvislosti je, že pokud nesplnila povinnost podle § 161 odst. 1 stavebního zákona, měla být postihnuta za správní delikt podle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017), nikoli za správní delikty podle zákona o vodovodech a kanalizacích (viz v odstavci [11] výše).

[33] Tomuto argumentu Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Povinností vlastníka infrastruktury podle § 161 odst. 1 stavebního zákona je na žádost určeného okruhu subjektů (mimo jiné i stavebníka) sdělit o takové infrastruktuře *ve lhůtě do 30 dnů údaje o její poloze, podmínkách napojení, ochrany a další údaje nezbytné pro projektovou činnost a provedení stavby*. Za delikt podle § 181 odst. 4 písm. a) stavebního zákona [v nynějším znění stavebního zákona jde o přestupek podle § 179 odst. 3 písm. a) stavebního zákona] pak odpovídal vlastník infrastruktury mimo jiné tehdy, jestliže v zákonem stanovené lhůtě požadované údaje žadateli neposkytl (byl v prodlení s odpovědí na danou žádost). Oproti tomu smyslem předmětných správních deliktů podle zákona o vodovodech a kanalizacích [§ 33 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona] je trestat nesplnění obecnější povinnosti vlastníka infrastruktury, a to povinnosti poskytovat efektivní součinnost žadateli v každé fázi realizace jeho stavebního záměru (viz v odstavci [30] výše).

[34] V posuzovaném případě nebyla stěžovatelka zcela nečinná, ale po obdržení druhé žádosti stavebníka dne 19. 2. 2014 (o souhlas s napojením kanalizace pro veřejnou potřebu na daný obytný soubor) odpověděla dopisem ze dne 18. 3. 2014. Nebyla tedy v prodlení s odpovědí na žádost ve smyslu § 161 odst. 1 stavebního zákona a v tomto směru se nedopustila deliktu podle § 181 odst. 4 písm. a) téhož zákona. Rozhodné je, že její odpověď jednoznačně nebyla souhlasným stanoviskem s připojením vodovodních přípojek a s napojením kanalizace, což ostatně ani stěžovatelka netvrdí. Naopak se podle jeho obsahu jednalo o stanovisko nesouhlasné. Svým jednáním tak stěžovatelka porušila právě výše zmiňovaná ustanovení § 8 odst. 4 a 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a dopustila se správních deliktů dle § 33 odst. 2 písm. f) a § 33 odst. 3 písm. a) tohoto zákona, neboť jediným zákonným důvodem pro neposkytnutí souhlasného stanoviska

pokračování

s připojením/napojením je, pokud to nedovolují *kapacitní a technické možnosti*. Tohoto důvodu se však stěžovatelka nedovolávala.

[35] Nejvyšší správní soud dále pro úplnost poukazuje i na to, že podle rozhodnutí žalovaného a obsahu spisu (viz přípis ze dne 12. 11. 2014 založený ve správním spise jako příloha č. 1) provozovatel vodovodu, obchodní společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a.s., vyslovila již počátkem roku 2013 po technické stránce souhlas s projektovou dokumentací stavebníka a později určila i konkrétní podmínky k povolení a realizaci plánovaných vodovodních přípojek. Současně sdělila, že pro další správní řízení (podle stavebního zákona) je nutný souhlas vlastníka, tedy stěžovatelky, s připojením na vodovod pro veřejnou potřebu. Tato okolnost obnažuje účelovost argumentů stěžovatelky, která tvrdí, že ji rozhodnutí žalovaného a napadený rozsudek nutí vydat souhlasné stanovisko, aniž by proto byly splněny věcné podmínky a aniž by stavebník o specifikaci věcných podmínek podle § 161 odst. 1 stavebního zákona vůbec požádal (viz odstavec [12] výše). Účelovost námitek a jednání stěžovatelky v nyní řešeném případě dokládá také to, že v jiných případech stěžovatelka souhlasy s připojením/napojením u stavebních záměrů (tedy projektů, jež dosud nebyly realizovány a vybudovány) vydávala (viz č. l. 15 správního spisu), na což přílehavě upozornil žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti.

[36] Nakonec tvrzený nesoulad s územním plánem není stěžovatelka oprávněna sama posuzovat a i zde je třeba krajskému soudu přisvědčit, pokud uvedl, že i kdyby snad žádost stavebníka o napojení/připojení k technické infrastruktuře byla v rozporu s územním plánem, nepředstavuje to v danou chvíli důvod pro její odmítnutí.

[37] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka, žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující rámec běžné úřední činnosti) vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se náhrada nákladů řízení nepřiznává žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. března 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

